

Arrest

nr. 283 968 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 8 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig van Ulaanbaatar. U bent khalkh en boeddhist. U heeft middelbaar onderwijs afgewerkt in Mongolië, volgde nadien nog verschillende cursussen en was werkzaam in de bouw en de verkoop. U woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek in Ulaanbaatar, op de periode 2008-2014 na, wanneer u in Zuid-Korea verbleef om er te werken. Eind oktober, begin november 2016 werd uw vriend en drinkebroeder vermoord. U werd de ochtend daarop verhoord door de politie gezien hij vlak voor zijn dood nog met uw telefoon naar zijn

moeder gebeld had en zijn moeder u niet graag had omdat jullie vroeger al vaker hadden gevochten. Hoewel ze u verdachten van de moord op en diefstal van uw vriend, werd u nadien zonder meer vrijgelaten. U moest zich beschikbaar houden, maar besliste het land te verlaten uit vrees om ten onrechte effectief beschuldigd te worden van de moord (en diefstal). U regelde een visum voor Tsjechië en verliet einde november 2016 Mongolië. U reisde op legale wijze met uw paspoort van Mongolië naar Rusland en vervolgens naar Tsjechië, waar u enkele maanden woonde, werkte en een verblijfskaart verkreeg. U vernam daar de Mongoolse politie intussen ook naar uw huis was gekomen op zoek naar u. Omdat er in Tsjechië een grote Mongoolse gemeenschap woont en u bang was dat de Mongoolse politie te weten zou komen dat u daar verbleef, reisde u door naar Duitsland. U verbleef ook daar enkele maanden en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Krachtens de Dublin-verordening werd een overnameverzoek aan Tsjechië gericht, dat werd goedgekeurd. U reisde evenwel door naar Nederland, verbleef ook daar enkele maanden en diende er eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw werd er krachtens de Dublin-verordening een overnameverzoek aan Tsjechië gericht, dat werd goedgekeurd. U reisde opnieuw verder, ditmaal naar België, waar u aankwam in december 2018 en een eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 11 februari 2019.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betekende u op 7 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater). U verdween hier in de illegaliteit, belandde op straat en kreeg te kampen met een alcoholprobleem.

Op 13 november 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België. Het CGVS verklaarde dit verzoek op 19 juli 2022 ontvankelijk.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u enkele medische documenten uit België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste dient opgemerkt dat u uw identiteit op geen enkele wijze wist aan te tonen. Zo legde u om te beginnen al **geen enkel identiteitsdocument** neer en geeft u geen aanvaardbare uitleg voor het ontbreken daarvan. Nochtans is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Bovendien kunnen deze documenten van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Mongolië. Uw verklaringen omtrent uw documenten zijn bovendien weinig overtuigend. Zo gaf u aan dat u uw identiteitskaart wellicht in Mongolië was vergeten, al leek u daar niet zeker van. Nochtans had u tot enkele maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met uw familie in Mongolië en was u op de hoogte van het belang van documenten in de asielpcedure. Ook uw paspoort wist u niet neer te leggen. U zou dat naar eigen zeggen verloren zijn in Tsjechië, al is dat ook niet meer dan een blote bewering. Nochtans zou de Tsjechische politie u online getraceerd hebben wanneer ze het gevonden hadden en u intussen al Duitsland zat. Ze zouden u opmerkelijk genoeg een bericht gestuurd hebben via Facebook, maar ook dat kon u niet staven. Wat er ook van zij, u heeft destijds een visumaanvraag ingediend, er kan dan ook verwacht worden dat ook daar iets van een papieren spoor zou bestaan. Daarnaast zou u in al uw jaren op Europees grondgebied ook nooit de Mongoolse ambassade gecontacteerd hebben, naar eigen zeggen omdat u “daar geen behoefte aan had”. Uw Tsjechische verblijfskaart zou u dan weer verloren zijn in Duitsland (NPO, pp.5-6; DVZ Verklaring, pt.28-29). Uw niet-overtuigende verklaringen omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten doet vermoeden dat u dergelijke documenten liever achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de

inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een (origineel) identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij al de mogelijke inspanningen levert om toch op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U schiet hierin overduidelijk ernstig te kort.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat uw **passiviteit, gebrek aan interesse inzake uw verzoek om internationale bescherming en de laattijdigheid van uw verzoek** ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U heeft immers op 11 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend en werd op 7 mei 2019 door de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) betekend. Hoewel u zich diende aan te bieden bij de Tsjechische autoriteiten, verbleef u nog anderhalf jaar in België alvorens uw huidig verzoek om internationale bescherming in te dienen op 13 november 2020. U weet het aan het feit dat u hier eerst zes maanden diende te wachten, enkele keren op straat was beland en een alcoholprobleem had, maar diende evenzeer te beamen dat u wel degelijk ook opvang en begeleiding had (NPO, p.4). **Daarnaast** heeft u ook nagelaten in Tsjechië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, nadat uw werkvisum verlopen was. Dat er daar een grote Mongoolse gemeenschap woont en u bang was dat de (Mongoolse) politie dan te weten zou komen dat u daar woonde (NPO, p.13), is daarvoor geen verschoning. De asielprocedure is immers net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Uw houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in Europa te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde zijn er **talrijke elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten. Zo** wist u om te beginnen ook de door u beweerde problemen met **geen enkel document** te staven. Nochtans zou u naar eigen zeggen in de nasleep van de moord op uw vriend verhoord zijn door de politie en na uw vertrek van uw familie vernomen hebben dat u officieel in beschuldiging zou zijn gesteld. De politie zou bij uw familie langsgekomen met een document, al kon u ook dat niet voorleggen. De vaststelling dat u eerst aangaf dat er daar niets van document van was, nadien verklaarde dat het zou kunnen dat er toch een officieel document van werd opgesteld om dan finaal te zeggen dat uw moeder u had verteld dat de politie was langsgekomen met een document (NPO, pp.9-10), spreekt al boekdelen. Hoe dan ook had u ruim de tijd om documenten neer te leggen ter staving van uw relaas, wat u opnieuw naliet. **Verder** ondermijnt ook de vaststelling dat u **zonder enig probleem op legale wijze met uw eigen paspoort Mongolië kon verlaten** de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Als u daadwerkelijk ondervraagd was door de politie en vrijgelaten was onder voorwaarde dat u ter beschikking bleef voor het onderzoek, is het immers allerm minst aannemelijk dat u zomaar zonder enig probleem legaal het land kon verlaten. U diende dat overigens te erkennen, al had u naar eigen zeggen geen andere uitweg en moest u het risico nemen (NPO, p.12). Gezien de overige vaststellingen een weinig overtuigende 'uitleg'. **Voorts** bleken uw **verklaringen over het tijdstip van het bewuste incident ook inconsistent**. U liet immers initieel optekenen dat u in de zomer van 2016 werd opgepakt ivm bovenvermelde beschuldiging van moord, terwijl u uw vertrek ook daar al in november 2016 situeerde (Verklaring Volgend Verzoek, pt.16). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat die feiten in oktober of november 2016 gebeurden, vlak voor uw vertrek dus (NPO, p.8). Wat er daar ook van zij, er dient **verder** opgemerkt dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw beweerde problemen -quod non-, dat **vertrek hoe dan ook bijzonder voorbarig** was. U gaf immers aan dat u onschuldig was. U zou dan wel verhoord zijn door de politie en bovendien zelfs verdacht worden van de moord op en diefstal van (het loon en de telefoon van) uw vriend, maar wel zo goed als meteen vrijgelaten zijn, onder voorwaarde dat u ter beschikking bleef voor het onderzoek weliswaar. **Daarnaast** verklaarde u dat u daar net van verdacht werd omdat u de laatste geweest zou zijn die uw vriend in levende lijve had gezien en uw vriend nog met uw mobiele telefoon naar zijn moeder had gebeld. Ook deze verklaring overtuigt evenwel allerm minst. Het kan voor de politie geen mysterie geweest zijn om te achterhalen dat het enigszins bevreemdend is dat uw vriend met uw telefoon zou bellen naar zijn moeder als hij op dat moment zijn eigen telefoon nog moet hebben gehad. Bovendien gaf u zelf aan dat uw vriend zijn telefoon al enkele dagen eerder verloren was en zijn loon had opgedaan, en hij dat niet alleen tegen u maar ook over de telefoon tegen zijn moeder had gezegd. Het

kan dan ook voor de Mongoolse politie niet zo moeilijk geacht worden dat na te gaan, zodoende had u uw onschuld dan ook makkelijk moeten kunnen aantonen. U werd daar ook op gewezen, maar kwam niet verder dan dat ze de echte moordenaar niet zouden vinden en u daar toch zouden voor aanwijzen (NPO, p. 14). U heeft **verder** ook nagelaten in Mongolië ook maar iemand te contacteren die u had kunnen helpen met uw zaak. Meer nog, u liet zelfs na hier ook maar enigszins naar te informeren. Een advocaat zou u dan weer niet onder de arm genomen hebben, naar eigen zeggen omdat dat veel geld kost, al diende u toe te geven dat u ook 1500 euro betaald had voor uw reis naar Tsjechië (NPO, p. 11). Bovendien was dat eerder nog 1700 euro (DVZ Verklaring, pt.36). **Voorts** bleek u opmerkelijk genoeg de volledige naam van uw betreurde vriend niet te kennen, noch kon u ook maar iets van andere persoonsgegevens van hem geven (NPO, p.8). Van zijn moeder, die volgens u nochtans achter de beschuldiging zou zitten, kende u zelfs helemaal de naam niet (NPO, p.11). **Ten slotte** bleek u ook bijzonder weinig interesse aan de dag te leggen voor het verdere verloop van uw zaak. Het enige wat u wist te vertellen, was dat de politie na uw vertrek nog bij jullie thuis was langsgesproken, op zoek naar u. Zoals hierboven opgemerkt, waren uw verklaringen daarover bovendien al niet eensluidend. Dat u dan ook eerst nog aangaf dat u dat vernam kort na uw aankomst in België, om dat dan -na confrontatie met de onmogelijkheid van uw datering daarvan- te wijzigen naar uw aankomst in Tsjechië (NPO, p.10), bevestigt ten overvloede de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve voegt het CGVS nog toe dat, waar u op de DVZ aanvankelijk nog gewag maakte van economische problemen die u in Mongolië ervaren zou hebben, u deze ten gehore op het CGVS in elk geval niet spontaan aangaf als reden voor uw vertrek. Hoe dan ook vallen economische motieven niet onder de voornoemde Conventie die voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het betreft hier immers louter enkele medische documenten uit België, dewelke dan ook allerminst betrekking hebben op uw asielaanspraak.

Het CGVS voegt dan ook nog toe dat u zich met uw medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure 9ter. Wat betreft uw bewering een moeilijk leven te leiden in België, dient u zich dan weer te wenden tot de geijkte procedure 9bis.

Wat betreft de opmerkingen van u of uw advocaat dient aangestipt te worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

- “- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen ;”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste dient opgemerkt dat u uw identiteit op geen enkele wijze wist aan te tonen. Zo legde u om te beginnen al **geen enkel identiteitsdocument** neer en geeft u geen aanvaardbare uitleg voor het ontbreken daarvan. Nochtans is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Bovendien kunnen deze documenten van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het oogenblik van uw vertrek uit Mongolië. Uw verklaringen omtrent uw documenten zijn bovendien weinig overtuigend. Zo gaf u aan dat u uw identiteitskaart wellicht in Mongolië was vergeten, al leek u daar niet zeker van. Nochtans had u tot enkele maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met uw familie in Mongolië en was u op de hoogte van het belang van documenten in de asielpcedure. Ook uw paspoort wist u niet neer te leggen. U zou dat naar eigen zeggen verloren zijn in Tsjechië, al is dat ook niet meer dan een blote bewering. Nochtans zou de Tsjechische politie u online getraceerd hebben wanneer ze het gevonden hadden en u intussen al Duitsland zat. Ze zouden u opmerkelijk genoeg een bericht gestuurd hebben via Facebook, maar ook dat kon u niet staven. Wat er ook van zij, u heeft destijds een visumaanvraag ingediend, er kan dan ook verwacht worden dat ook daar iets van een papieren spoor zou bestaan. Daarnaast zou u in al uw jaren op Europees grondgebied ook nooit de Mongoolse ambassade gecontacteerd hebben, naar eigen zeggen omdat u “daar geen behoefte aan had”. Uw Tsjechische verblijfskaart zou u dan weer verloren zijn in Duitsland (NPO, pp.5-6; DVZ Verklaring, pt.28-29). Uw niet-overtuigende verklaringen omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten doet vermoeden dat u dergelijke documenten liever achterhoudt voor de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een (origineel) identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielaanspraak, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij al de mogelijke inspanningen levert om toch op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U schiet hierin overduidelijk ernstig te kort.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat uw **passiviteit, gebrek aan interesse inzake uw verzoek om internationale bescherming en de laattijdigheid van uw verzoek** ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U heeft immers op 11 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend en werd op 7 mei 2019 door de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) betekend. Hoewel u zich diende aan te bieden bij de Tsjechische autoriteiten, verbleef u nog anderhalf jaar in België alvorens uw huidig verzoek om internationale bescherming in te dienen op 13 november 2020. U weet het aan het feit dat u hier eerst zes maanden diende te wachten, enkele keren op straat was beland en een alcoholprobleem had, maar diende evenzeer te beamen dat u wel degelijk ook opvang en begeleiding had (NPO, p.4). **Daarnaast** heeft u ook nagelaten in Tsjechië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, nadat uw werkvisum verlopen was. Dat er daar een grote Mongoolse gemeenschap woont en u bang was dat de (Mongoolse) politie dan te weten zou komen dat u daar woonde (NPO, p.13), is daarvoor geen verschoning. De asielpcedure is immers net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze

beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Uw houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in Europa te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde zijn er **talrijke elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten**. Zo wist u om te beginnen ook de door u beweerde problemen met **geen enkel document** te staven. Nochtans zou u naar eigen zeggen in de nasleep van de moord op uw vriend verhoord zijn door de politie en na uw vertrek van uw familie vernomen hebben dat u officieel in beschuldiging zou zijn gesteld. De politie zou bij uw familie langsgekomen met een document, al kon u ook dat niet voorleggen. De vaststelling dat u eerst aangaf dat er daar niets van document van was, nadien verklaarde dat het zou kunnen dat er toch een officieel document van werd opgesteld om dan finaal te zeggen dat uw moeder u had verteld dat de politie was langsgekomen met een document (NPO, pp.9-10), spreekt al boekdelen. Hoe dan ook had u ruim de tijd om documenten neer te leggen ter staving van uw relaas, wat u opnieuw naliet. **Verder** ondermijnt ook de vaststelling dat u **zonder enig probleem op legale wijze met uw eigen paspoort Mongolië kon verlaten** de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Als u daadwerkelijk ondervraagd was door de politie en vrijgelaten was onder voorwaarde dat u ter beschikking bleef voor het onderzoek, is het immers allerminst aannemelijk dat u zomaar zonder enig probleem legaal het land kon verlaten. U diende dat overigens te erkennen, al had u naar eigen zeggen geen andere uitweg en moest u het risico nemen (NPO, p.12). Gezien de overige vaststellingen een weinig overtuigende 'uitleg'. (...) Wat er daar ook van zij, er dient **verder** opgemerkt dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw beweerde problemen -quod non-, dat **vertrek hoe dan ook bijzonder voorbarig** was. U gaf immers aan dat u onschuldig was. U zou dan wel verhoord zijn door de politie en bovendien zelfs verdacht worden van de moord op en diefstal van (het loon en de telefoon van) uw vriend, maar wel zo goed als meteen vrijgelaten zijn, onder voorwaarde dat u ter beschikking bleef voor het onderzoek weliswaar. **Daarnaast** verklaarde u dat u daar net van verdacht werd omdat u de laatste geweest zou zijn die uw vriend in levende lijve had gezien en uw vriend nog met uw mobiele telefoon naar zijn moeder had gebeld. Ook deze verklaring overtuigt evenwel allerminst. Het kan voor de politie geen mysterie geweest zijn om te achterhalen dat het enigszins bevreemdend is dat uw vriend met uw telefoon zou bellen naar zijn moeder als hij op dat moment zijn eigen telefoon nog moet hebben gehad. Bovendien gaf u zelf aan dat uw vriend zijn telefoon al enkele dagen eerder verloren was en zijn loon had opgedaan, en hij dat niet alleen tegen u maar ook over de telefoon tegen zijn moeder had gezegd. Het kan dan ook voor de Mongoolse politie niet zo moeilijk geacht worden dat na te gaan, zodoende had u uw onschuld dan ook makkelijk moeten kunnen aantonen. U werd daar ook op gewezen, maar kwam niet verder dan dat ze de echte moordenaar niet zouden vinden en u daar toch zouden voor aanwijzen (NPO, p.14). U heeft **verder** ook nagelaten in Mongolië ook maar iemand te contacteren die u had kunnen helpen met uw zaak. Meer nog, u liet zelfs na hier ook maar enigszins naar te informeren. Een advocaat zou u dan weer niet onder de arm genomen hebben, naar eigen zeggen omdat dat veel geld kost, al diende u toe te geven dat u ook 1500 euro betaald had voor uw reis naar Tsjechië (NPO, p.11). Bovendien was dat eerder nog 1700 euro (DVZ Verklaring, pt.36). **Voorts** bleek u opmerkelijk genoeg de volledige naam van uw betreurde vriend niet te kennen, noch kon u ook maar iets van andere persoonsgegevens van hem geven (NPO, p.8). Van zijn moeder, die volgens u nochtans achter de beschuldiging zou zitten, kende u zelfs helemaal de naam niet (NPO, p.11). **Ten slotte** bleek u ook bijzonder weinig interesse aan de dag te leggen voor het verdere verloop van uw zaak. Het enige wat u wist te vertellen, was dat de politie na uw vertrek nog bij jullie thuis was langsgekomen, op zoek naar u. Zoals hierboven opgemerkt, waren uw verklaringen daarover bovendien al niet eensluidend. Dat u dan ook eerst nog aangaf dat u dat vernam kort na uw aankomst in België, om dat dan -na confrontatie met de onmogelijkheid van uw datering daarvan- te wijzigen naar uw aankomst in Tsjechië (NPO, p.10), bevestigt ten overvloede de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve voegt het CGVS nog toe dat, waar u op de DVZ aanvankelijk nog gewag maakte van economische problemen die u in Mongolië ervaren zou hebben, u deze ten gehore op het CGVS in elk geval niet spontaan aangaf als reden voor uw vertrek. Hoe dan ook vallen economische motieven niet onder de voornoemde Conventie die voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het betreft hier immers louter enkele medische documenten uit België, dewelke dan ook allerminst betrekking hebben op uw asielrelaas."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat zijn nationaliteit door de commissaris-generaal niet betwist wordt. Ook wanneer de nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt, mogen de asielinstanties van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om te verklaren waarom hij over geen enkel identiteitsdocument beschikt. Hij komt niet verder dan louter te verklaren dat hij deze kwijtgeraakt is en dat er van hem niet verwacht mag worden dat hij daarvan enig bewijs voorlegt.

Verzoeker verwijst verder ook nog naar artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU om aan te tonen dat er ook op de commissaris-generaal een medewerkingsplicht rust stellende dat de Dienst Vreemdelingenzaken toegang heeft tot de Europese database waarin verzoekers visumaanvraag en aldus zijn paspoort hoogstwaarschijnlijk te vinden is en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit moet opvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Echter stelt dit artikel dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift niet verder komt dan te wijzen op de medewerkingsplicht van de commissaris-generaal, maar geen enkele verklaring biedt voor het ontbreken van elk stuk dat enigszins een begin van bewijs zou kunnen vormen wat betreft verzoekers identiteit en verklaringen. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht overwogen *“Uw niet-overtuigende verklaringen omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten doet vermoeden dat u dergelijke documenten liever achterhoudt voor de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een (origineel) identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielaanvraag, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij al de mogelijke inspanningen levert om toch op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U schiet hierin overduidelijk ernstig te kort.”*

Verzoeker is voorts van mening dat hij geldige redenen heeft gegeven om te rechtvaardigen waarom hij niet naar Tsjechië wenst terug te keren en te verblijven met name de grote Mongoolse gemeenschap die daar leeft en de vrees hierdoor in Tsjechië te zullen worden teruggevonden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker hiermee slechts zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Er werd in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze gemotiveerd dat dit geen verschoning biedt voor verzoekers nalaten om in eerste instantie in Tsjechië een verzoek om internationale bescherming in te dienen en in tweede instantie terug te keren naar Tsjechië nadat hij in België een weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, ontvangen had. De asielpprocedure is immers net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals terecht werd gesteld in de bestreden beslissing. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland

ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers nalaten is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Verzoekers betoogt dat hij in het kader van de Dublin-verordening 18 maanden gewacht heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen opdat België bevoegd zou zijn voor de behandeling en niet Tsjechië en dit probeert voor te stellen als een teken van determinatie en spreekt van een heractivatie eerder dan van een tweede aanvraag, kan hier dan ook geen afbreuk aan doen.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat hij geen document gekregen zou hebben van zijn strafrechtelijke procedure teneinde te weerleggen waar werd vastgesteld dat het ontbreken van dit document zijn geloofwaardigheid aantast, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot dit document doorheen het persoonlijk onderhoud aanpaste. Initieel stelde verzoeker zelfs dat er geen papieren bewijs van was om vervolgens niet zeker te zijn van het bestaan van een document ("*Ja, dat zou kunnen, dat er een officieel document van is opgesteld.*"), om daarna te verklaren dat de politie bij zijn moeder is langsgelopen met een document waarin hij officieel beschuldigd werd van moord (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 10). Wanneer hem gevraagd wordt wanneer zijn moeder dit document gekregen heeft en waarom hij haar nog niet gevraagd heeft om dit door te sturen, antwoordt verzoeker dat hij met haar enkel praat over haar gezondheid en niet over de beschuldiging omdat hij haar niet ongerust wil maken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Deze verklaringen zijn bezwaarlijk in overeenstemming met wat verzoeker in het verzoekschrift wens te laten uitschijnen, namelijk dat de politie dit document niet aan zijn moeder overhandigd zou hebben. Indien de politie dit document niet aan zijn moeder overhandigd zou hebben, kon redelijkerwijze worden verwacht worden dat hij dit zo zou antwoorden wanneer hij hiernaar wordt gevraagd. Deze tegenstrijdigheden halen verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit. Bijgevolg zijn ook de argumenten dat het bestaan van officiële documenten niet betekent dat verzoeker en zijn gezin toegang toe heeft en dat uit algemene informatie blijkt dat ook advocaten geen toegang krijgen tot het dossier en de documenten niet dienstig. Zij zijn immers niet bij machte verzoekers eerdere verklaringen in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts acht ook de Raad het niet aannemelijk dat een persoon die ter beschikking moet blijven voor verder onderzoek zonder enig probleem het land op legale wijze met zijn eigen paspoort zou kunnen verlaten. Voor zover verzoeker stelt dat de commissaris-generaal foutief vermoedt dat als gevolg van bovenstaande feiten verzoeker in een database opgenomen zou zijn die nagekeken wordt op de luchthaven, merkt de Raad op dat verzoeker hierover geen informatie bijbrengt die het tegendeel aantoonde. Hierbij komt bovendien ook nog de vaststelling dat verzoeker ook met betrekking tot de beweerde beschuldiging van diefstal en moord tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Enerzijds verklaart hij namelijk dat hij gevlucht is omdat hij ervan overtuigd is dat hij beschuldigd zou worden, anderzijds blijkt uit zijn asielrelaas dat de politie hem na het verhoor heeft vrijgelaten en hem enkel gevraagd heeft om ter beschikking te blijven voor verder onderzoek. Indien de Mongoolse politie werkelijk de intentie had om verzoeker officieel in beschuldiging te stellen (wat na verzoekers vertrek uit Mongolië naar eigen zeggen ook gebeurd is), is het niet geloofwaardig dat zij hem de kans zouden bieden om te ontsnappen en het land op legale wijze te verlaten.

Door louter te stellen dat hij aannemelijke verklaringen afgelegd heeft omtrent zijn voorgehouden problemen en zijn voorbarige vertrek te wijten aan het risico op arrestatie kan verzoeker, gelet op wat voorafgaat dan ook niet overtuigen. Hij toont hiermee niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoekers verwijzing naar een verslag van de *UN-working group on Arbitrary Detention* van oktober 2022 over willekeurige aanhouding en het gebrek aan een eerlijk proces of de mogelijkheid zich effectief te verdedigen in Mongolië is *in casu* dan ook niet dienstig aangezien er geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verklaringen over de vermeende beschuldiging voor diefstal en moord. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en dient toegepast worden op een persoonlijke situatie. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Wat betreft de stukken die bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota worden gevoegd en die naar eigen zeggen zijn evolutie in België aantonen, dient te worden opgemerkt dat dit stukken zijn die verband houden met het zoeken naar tewerkstelling in België en het volgen van een cursus Frans.

Dergelijke stukken hebben echter geen uitstaans met verzoekers beweerde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Dit wordt door verzoeker evenmin nader toegelicht.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF